

Ogsaa paa et andet Punkt træder dette Lovforslag i et Forhold til Straffeloven, som ikke forekommer mig ganske klart. Med Hensyn til de Børn, som høre til den øverste Klasse, om jeg saa maa sige, altsaa den Klasse, som for Fremtiden vil komme til at omfatte Personer mellem 14 og 18 Aar, hedder det, at de Myndigheder, som dette Lovforslag anordner, kun kunne tage Beslutning, „naar der enten over den paagældende er afsagt Dom, eller Paatale efter foretagen Undersøgelse er frafalden“. Det sidste Tilfælde, at Paatale er frafalden, er meget ligefremt, men hvorledes Værgeraadet skal kunne træde i Virksomhed efter en afsagt Dom, forekommer mig ikke klart. Det forudsættes, at der er afsagt en Straffedom: Barnet skal straffes paa den og den Maade; men det kan dog ikke være Mening, at Værgeraadet skal kunne tilsidesætte en saadan Dom og sige: Nej, dette Barn skal ikke straffes, men behandles paa en anden Maade. Det er sandsynligvis blot Meningen, at Værgeraadet, efter at Straffen er udstaaet, skal kunne sætte sig i Bevægelse. Jeg vil gøre opmærksom paa, at den i 1893 nedsatte Kommission havde opstillet en bestemt Regel om, hvorledes man i saadanne Tilfælde skulde gaa frem; det var nemlig Dommeren, som skulde anordne, om visse Forholdsregler skulde træde i Stedet for Straf eller træde i Forbindelse med Straffen efter dennes Udstaaelse. Det første, at de træde i Stedet for Straf, vil jo i Reglen være det heldigste, men det maa jeg antage er udelukket ved Bestemmelsen, saaledes som den nu er formulert. For det vilde, som sagt, være mærkeligt, om Værgeraadet som saadant skulde kunne beslutte, at en Dom ikke skulde iværksettes.

Der er en anden Lov, som dette Lovforslag kommer i nødvendig Berøring med, med Hensyn til hvilken jeg finder, at Forbindelsen bør være mere organisk, end det her er forudsat. Det er Loven om Tilsyn med Plejebørn af 1. Marts 1895. Det er ganske vist saa, at denne Lov har et videre Omraade, for saa vidt som den handler om Tilsyn med alle Plejebørn, det vil sige alle Børn, der ere anbragte hos Plejeforældre uden Hensyn til, om de ere forsømte, og som Følge deraf kan den ikke afskaffes ved denne Lov, hvilket heller ikke er Mening. Paa den anden Side har det foreliggende Lovforslag et videre Omraade end Loven af 1895, for saa vidt det omhandler ogsaa Børn, der ikke ere hos Plejeforældre, men hos deres egne

Forældre, og med hvilke Plejetilsynet derfor ikke har noget at gøre. Men der er et fælles Omraade, hvor Loven af 1. Marts 1895 og denne Lov ville komme til at virke sammen, nemlig de Tilfælde, hvor Værgeraadet finder, at et forsømt Barn bør anbringes i et Plejehjem. Nu have vi jo i Loven af 1. Marts 1895 en Regel om, at det kun er de af Kommunen anerkendte Plejehjem, som Børn kunne anbringes i. Hvorvidt denne Regel skal vedblive at bestaa, siges ikke i det foreliggende Lovforslag, men er det Mening, vil det Tilsyn, der føres i Kraft af Loven af 1. Marts 1895, komme til at virke sammen med et andet Tilsyn, nemlig det, som Værgeraadet maatte anordne. Der vil altsaa blive et konkurrerende Tilsyn. Den naturlige Ordning er dog den, at Værgeraadet i de Tilfælde, hvor det mener at burde anbringe et Barn i et Plejehjem, henvender sig til det kommunale Plejehjems Tilsyn og lader det føre den Kontrol, som skal føres ifølge Lovforslaget. Efter dettes § 22 vil noget saadant imidlertid kun kunne ske i de Tilfælde, hvor Forældremyndigheden er overdragen til en privat Forening. Der er altsaa ikke, mener jeg, sørget for at tilvejebringe den nødvendige Bro mellem de to forskellige Organisationer, hvis Virksomhed paa et vist Omraade berøre hinanden, og som man kun kan have Glæde af at faa til at virke sammen. En saadan Samvirken vilde ogsaa kunne opnaas ved, at man henvendte sig til de frivillige Foreninger, som nu have dannet sig omkring det kommunale Plejetilsyn, hvor der maatte blive Spørgsmaal om Beskikkelse af de i § 10 ommeldte Tilsynsværger. Ligeledes vilde det dog med Hensyn til selve Værgeraadets Sammensætning være det allernaturligste, om de Medlemmer, som skulde vælges af Kommunalbestyrelserne blandt de i Kommunen bosatte Mænd og Kvinder, netop bleve dem, der efter Loven af 1895 frivillig havde meldt sig eller vare formaaede dertil, som det hedder, altsaa Folk, som havde Interesse for Sagen, i Stedet for at man her betragter Tilsynshvervet som et Ombud, der kan paalægges ved Tvang, hvad der sikkert i Reglen ikke vil føre til heldige Resultater.

Endelig er der en tredje Lovbestemmelse, med Hensyn til hvilken jeg savner klar Besked om, hvorledes den skal virke i Forbindelse med denne Lov, hvis den overhovedet skal vedblive at virke, hvad jeg i alt Fald vilde finde heldigt, nemlig Fattigloven af 1. April 1891, § 40, der bestemmer, at det kommunale Fattigvæsen